

GENERACIÓ EN CRISI I A ESCENA

Marta Pallarès

LA RUÏNA

► **Direcció, text i espai escènic:** Jordi Casanovas. **Il·luminació:** Bernat Jansà. **Producció:** FlyHard. **Interpretació:** Roser Blanch, Clara Cols, Borja Espinosa, Mireia Fernandez, Pablo Lammers, Sergio Matamala i Alicia Puertas. **DIA i LLOC:** 24/10/08, Teatre de Salt. Temporada Alta

Som de la generació de la crisi. De la crisi de fe, de parella, dels valors... i com no, de l'econòmica. Hi va haver «hippies», «yuppies», i ara els joves que sortirem als llibres d'història com els que ens hem trobat en una situació caòtica venint d'una relativa tranquil·litat, tot just en el nostre pas a l'edat adulta. I nosaltres som els que sortim a l'escenari a *La ruïna*, perquè el principal valor o intent dels FlyHard, amb Jordi Casanovas al capdavant, és intentar enfocar-se a un públic jove que es veu a ell mateix a l'escenari.

En aquest sentit, l'obra suposa un salt qualitatiu envers *Aquesta tampoc serà la fi del món*. Potser l'anterior proposta de la companyia s'allunyava excessivament dels esquemes de les vides quotidianes com per generar una empatia suficient amb els protagonistes. *La ruïna*, per contra, no pateix d'aquest defecte. Una parella en crisi, amb una economia en crisi, amb una confiança en crisi, afronta la vida a través de dos esquemes molt diferents. Imaginativa, caòtica, dispersa i artística ella; ordenat, treballador, estandarditzat ell. Tot plegat no deixaria de ser una situació que es viu a qualsevol pis del costat - o al propi -, si no fos perquè l'habitualitat es converteix en excepció a través d'una porta màgica, d'un pas que trenca la racionalitat del plantejament original i fa entrar la fantasia de la protagonista, que semblava només mental, al món real. Una taula enfaldilla-

da transporta qui s'hi amaga dessorra a un punt llunyà, i deixa al menjador on tot transcorre a un habitant de l'altre costat, per així dir-ho. El gir sorprèn i és efectiu, i més tenint en compte que és un punt central de la trama, no es deixa l'impacte per al final quan l'espectador ja s'ha acomodat en una trama que podria haver resultat anodina.

I tot això, emmarcat en un procés de crisi brutal, que porta a agorafòbics a intentar vèncer la por i sortir al carrer per comprovar si bancs i caixes continuen oberts; en una fugida de tots aquells alts poders que sabien que això podia passar i que s'han endut tots els estalvis, els seus i els que se'ls havien confiat, per continuar portant mar enllà el mateix ritme de vida que duïen aquí. Una economia en caiguda lliure, en definitiva, que afecta els més febles i que provoca una reacció en cadena d'altres processos crítics de caire més emocional.

La jove companyia continua devota als seus actors i actrius, cada cop més afinats en el pas entre l'humor, la crítica, la decepció i l'angoixa. A destacar, l'alcoholisme penós i desencisat de Clara Cols (actriu que repetirà a Temporada Alta aquest novembre amb *Lena Woyzeck*, també amb el mateix Casanovas), i el punt histriònic i tristíssim que aporta Sergio Matamala, un petit inversor enfonsat pel seu poc èxit als negocis i per una dona dominant que l'esclafa. En el decurs de l'obra tots els personatges van trobant un espai, que en aquesta obra esdevé gairebé estereotip, de les maneres humanes de refugi, d'escapament o de lluita envers els problemes diaris.

L'escenografia, simplíssima, demostra la precarietat en la qual es desenvolupen les vides de tants joves; i també presenta les maneres que hi ha d'afrontar el dia a dia, representades en els dos membres de la parella: una conforme amb el que hi ha, l'altre treballant per millorar-ho. Somni i realitat, evasió o lluita; això és tot el que hi ha, per més que en aquest cas la fantasia irrompi en la realitat.

Al capdavant, doncs, *La ruïna* ha de servir o bé com a catarsi per trobar una manera de fugir de les nostres crisis particulars, o bé per allò que diuen del «mal de muchos...». Ja saben com acaba la cita.